

LBRIS

We know
books

Închide ușa, Nora

Nicoleta Dascălu

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

PREFAȚĂ.....	11
PARTEA I.....	13
CAPITOLUL 1 Umbra copilăriei - Golul care a rămas ...	15
CAPITOLUL 2 Noaptea și Fumul	17
CAPITOLUL 3 Sâmbătă dimineața	21
CAPITOLUL 4 O femeie traversează strada	25
CAPITOLUL 5 În casa cu lumini mereu aprinse.....	30
O formă de liniște.....	33
CAPITOLUL 6 Închide ușa, NORA!.....	35
CAPITOLUL 7 Lucruri pe care le spui uneori	38
CAPITOLUL 8 Lucruri pe care nu le spui.....	42
CAPITOLUL 9 Așa se sting lucrurile.....	46
CAPITOLUL 10 Un fel de liniște.....	48
PARTEA A II-A	51
Introducere	53
CAPITOLUL 11 Vara în care m-am simțit liberă.....	55
CAPITOLUL 12 Când te întorci acasă la tine	59
CAPITOLUL 13 Viață, dar cu snooze	62
CAPITOLUL 14 Bărbatul potrivit pe hârtie	67
CAPITOLUL 15 Crăpăturile liniștii	72
CAPITOLUL 16 Pacientul cu aceeași rană.....	75
CAPITOLUL 17 Ce nu am putut vedea atunci	78

CAPITOLUL 18 O mamă și un tată văzuți din alt unghi .81	81
CAPITOLUL 19 Anatomia umbrelor.....85	85
CAPITOLUL 20 Nor, pisica cu personalitate.....88	88
CAPITOLUL 21 Seara cu vin, femei și adevăruri.....92	92
CAPITOLUL 22 Lecția pe care n-am învățat-o (încă)96	96
CAPITOLUL 23 O zi care nu a promis nimic?101	101
CAPITOLUL 24 O veste care vine din altă lume.....103	103
CAPITOLUL 25 Umbra care m-a urmat acasă108	108
CAPITOLUL 26 Casa de unde lipseau două scaune112	112
CAPITOLUL 27 Ce rămâne după ce nu mai rămâne nimic116	116
CAPITOLUL 28 Un alt fel de a vedea lucrurile.....121	121
CAPITOLUL 29 Revenirea la normal(ul meu)124	124
CAPITOLUL 30 Pacienta care voia o viață nouă azi129	129
CAPITOLUL 31 Înapoi în lume.....134	134
CAPITOLUL 32 Oamenii care se așază pe marginea lumii138	138
CAPITOLUL 33 Când dispare ceva mic și important....142	142
CAPITOLUL 34 Scara146	146
CAPITOLUL 35 Umbre care știu drumul înapoi149	149
CAPITOLUL 36 Cadoul potrivit pentru femeia care mi-a ținut loc de casă.....153	153
CAPITOLUL 37 Micile revelații trăiesc în locurile în care nu te uiți159	159

CAPITOLUL 38 Ce faci cu îndoiala?..... 162	162
CAPITOLUL 39 Dimineața în care realitatea nu mai mușca..... 165	165
CAPITOLUL 40 Oameni care ard în tăcere..... 171	171
CAPITOLUL 41 Când liniștea nu mai tace. 176	176
CAPITOLUL 42 Adevăruri mici 179	179
CAPITOLUL 43 Nu e treaba mea..... 183	183
CAPITOLUL 44 Oamenii care știu prea multe despre moarte..... 186	186
CAPITOLUL 46 Oameni care stau..... 190	190
CAPITOLUL 46 Corpul care cedează 193	193
CAPITOLUL 47 Te iubesc oriunde ai fi..... 198	198
CAPITOLUL 48 După..... 202	202
CAPITOLUL 49 Nu vreau să simt nimic..... 205	205
CAPITOLUL 50 Nu mai vreau să înțeleg tot 208	208
CAPITOLUL 51 Ești?..... 210	210
PARTEA A III-A..... 213	213
CAPITOLUL 52 Ce nu spuneai niciodată 215	215
CAPITOLUL 53 O femeie neaccesibilă 219	219
CAPITOLUL 54 Alunecarea 223	223
CAPITOLUL 55 Unde mă pierd..... 226	226
CAPITOLUL 56 Piedestalul 229	229
CAPITOLUL 57 Tăcerea 232	232
CAPITOLUL 58 Pauza 236	236

CAPITOLUL 59 Reveniri.....	238
CAPITOLUL 60 Discuția care nu a mai avut loc.....	241
CAPITOLUL 61 Claritatea.....	244
CAPITOLUL 62 Apusul nu cere voie	249
CAPITOLUL 63 Firul.....	252
CAPITOL 64 Doliu fără trup.....	255
CAPITOLUL 65 Înapoi în mine	257
CAPITOLUL 66 Duminica după.....	260
CAPITOLUL 67 Foarfeca	263
CAPITOLUL 68 E Bine	267
CAPITOLUL 69 Ceea ce a lipsit, Tata	270
CAPITOLUL 70 Mama	272
CAPITOLUL 71 Oamenii care m-au ținut	275
CAPITOLUL 72 Bărbații și lecțiile lor	278
ULTIMUL CAPITOL.....	280

PREFAȚĂ

Sunt lucruri în viață pe care le înțelegi clar și totuși nu poți să le schimbi. Uneori nu este suficient să înțelegi, cel mai greu e să alegi diferit.

Nora nu este o eroină, dar nici o victimă. Este un om care vede, analizează, înțelege, dar asta nu o salvează de suferință.

„Închide ușa, Nora!” este o carte despre oameni: despre cei care pleacă, dar și despre cei care rămân, despre oameni care ne susțin, oameni care ne provoacă și oameni care devin, fără să știe, oglinzi în care ne vedem mai clar. Nimeni nu trece prin viața noastră fără să lase un ecou.

Vindecarea nu vine ca un moment spectaculos, vine ca un proces lent, imperfect, aproape niciodată liniar.

Aceasta nu este o carte despre perfecțiune, este o carte despre devenire. Dacă vei găsi în Nora ceva familiar, nu e pentru că oferă răspunsuri, ci pentru că spune, poate, lucruri pe care le-ai simțit deja.

Pentru că, într-un fel sau altul, toți am stat cândva în fața unei uși și nu am știut dacă să o deschidem sau să o închidem.

CAPITOLUL 1

Umbra copilăriei - Golul care a rămas

Afară ploua iar camera părea mult mai mică decât era, goală, cu lumina tremurând printre perdele, ce îmi obosea ochii. Totul părea suspendat în aer, ca și cum lumea încremenise de frica a ceea ce urma.

Pe jos, un geamantan maro din piele cu cataramă aurii pătate de vreme. Știam valiza aceea, dar acum părea altfel. În ea, câteva haine aruncate neglijent.

—Trebuie să plec acum, îmi spuse el pe o voce ce nu părea o voce, ci mai degrabă o hotărâre spusă încet.

Mâna îi tremura în timp ce își așeză sacoul.

„Cum să pleci? Unde să pleci?” întreb eu în gând fără curajul de a rosti un cuvânt. Mentea mea de 7 ani nu putea să descifreze ce înseamnă să pierzi pe cineva în timp ce stă chiar în fața ta.

Mama privea tăcută. Ușa s-a trântit înainte să pot spune ceva sau să reacționez, însă îmi amintesc sunetul ușii. Tatăl meu plecase. Pașii lui s-au pierdut pe coridor, din ce în ce mai șterși, însă ecoul lor mi-a rămas în piept, ca un ciocan care lovea într-o inimă prea mică.

Apoi m-am aruncat spre ușă, sperând că poate s-a răzgândit, că va reveni, mă va lua în brațe și va râde zgomotos așa cum o făcea atunci când era fericit, dar... nu, era doar tăcerea, ușa trântită și golul care mă înghițea.

Am stat lângă ușă minute întregi sau poate ore, respirând aerul plin de parfum de cafea și piele veche lăsat în urmă de

geamantan, întrebându-mă dacă oamenii care pleacă se mai întorc. Evident, eu nu eram pregătită să aflu adevărul atunci.

Desigur, acum știu răspunsul, nu se mai întorc, dar cine să-mi spună asta atunci?

M-am trezit din vis cu gust de ploaie pe limbă și cu inimă încă bătând frenetic, de parcă totul ar fi din nou real: tatăl meu plecând. Aceiași pași grăbiți, aceeași ușă trântită. Doar că, de data asta, sunt adultul din mine, singură cu umbra lui, la fel de vie ca atunci. Visez aceeași scenetă de ani de zile. Uneori mă trezesc cu o durere și un gol în piept, alteori doar oftând ca după ceva ce știi că nu poți schimba. Visele mele vorbesc în locul meu pentru că eu nu pot să o fac.

Acum pot să spun altora cum să își gestioneze pierderea, cum să nu repete tiparele protesti... și totuși, când vine vorba de propria viață, eu fac exact opusul. Nu pot sau nu vreau să mă aleg altfel, așa că râd amar la absurditatea propriilor mele lecții. Oamenii te pot părăsi, dar lecțiile rămân.

Încă mai simt ecoul pașilor lui pe coridorul minții mele, încă mai simt mirosul din ziua aceea și gustul ploii. Uneori mi se pare că timpul continuă să se întoarcă acolo, la clipa aceea în care am învățat că iubirea are sunetul unei uși închise.

CAPITOLUL 2

Noaptea și Fumul

Era trecut de miezul nopții și orașul scotea sunete de oboseală.

Stăteam ghemuită pe un scaun și cu fața spre geamurile largi. Țineam în mână o cană cu ceva rece, lapte, cred, deși gustul semăna mai mult cu cel al descompunerii. Fumam. A doua țigară, sau a cincea, nici nu mai conta.

Pe stradă, farurile se mișcau leneș, ca niște animale care își caută locul în noapte. Din când în când, câte o mașină trecea prea aproape de trotuar și arunca umbre peste pereții mei albi. Îmi plăcea jocul ăsta: lumină, întuneric, lumină. Părea o respirație, o amintire care vine și pleacă fără să îmi ceară permisiunea.

Adrian tocmai plecase.

Fiecare întâlnire cu el miroase a final iar eu încep să mă obișnuiesc cu plecarea și mă lasă golită, înconjurată de aer dens și cu o apăsare în piept. Aveam 19 ani și eram deja obișnuită cu asta.

Când a plecat, ușa s-a trântit tare, în felul acela brusc și zgomotos în care par să se întâmple toate lucrurile din viața mea. Nimic nu pleacă liniștit, totul face zgomot când se rupe. Încă mai simțeam mirosul lui în aer, amestecat cu fumul meu și mirosul pielii lui. Mă întrebam cât durează până dispare mirosul unui om. Poate o oră, poate o viață. Am dat drumul la o piesa tristă, fără să mă gândesc. O aveam pe repeat de zile întregi. Muzica a fost întotdeauna un fel de terapie pentru mine, un fel de a-mi lăsa emoțiile să curgă, mai intens,

mai dureros și cumva asta mi se părea frumos. Versurile vorbeau despre oameni care nu știu să stea, probabil că de aia îmi plăcea.

Afară un sunet de frână, zgomotul acela uscat, metalic, care face sângele să se strângă undeva sub coaste. Pentru o clipă am crezut că nu mai respir și un impuls m-a făcut să închid ochii. Senzațiile intense mă fac să închid ochii, poate pentru că simt prea mult ca să pot să îmi folosesc și văzul sau poate pentru că vreau să simt mai mult. Mi-am lipit mâna pe sticla rece a geamului și am închis ochii.

Faruri. Ploaie. Scârțâit.

Totul se topea în tăcere.

Sunetul ușii care s-a deschis m-a readus la realitate ca și cum aș fi călătorit în timp. Era Ilinca, evident. Am chemat-o la mine imediat după plecarea lui Adrian, nu voiam să rămân singură, demonii vin doar când ești singură.

—Doamne, Nora, ce naiba faci aici? Ce e cu atmosfera asta? Am crezut inițial că am greșit apartamentul. Mi-e și frică să întreb ce s-a mai întâmplat?

—Destule.

Ilinca a ridicat din sprânceană.

—Ok... asta nu sună bine deloc.

—Nici nu e.

A venit la mine, și-a tras un scaun și și-a aprins și ea o țigară.

—Și? În rest, cum ești? M-a întrebat ironic ca și cum sceneta în care jucam nu era destul de edificatoare.

Am zâmbit. Fumul țigarilor noastre s-a risipit între noi, ca un secret prins în flagrant.

Ilinca a oftat, a mai tras un fum.

—Ți-a scris?, m-a întrebat.

—Nu. Dar nici nu -i trebuie cuvinte. Știe să plece fără ele.

—Nora... iar?

—Nu e iar, e același lucru doar cu o altă tăcere.

—Ah, Adrian în varianta clasică! Jur, dacă l-aș prinde o dată într-o cameră fără ieșire....

Am râs, poate prea tare iar râsul a sunat ciudat în camera aia plină de tăcere. Apoi am zis încet, aproape, pentru mine:

—Mă gândeam că poate oamenii care pleacă nu sunt răi. Doar ...grăbiți.

—Sau speriați.

—Da. Sau speriați...

M-a atins pe mână și a strâns-o. Atingerea m-a făcut să tresar inițial dar apoi i-am strâns și eu mâna, zâmbind. Uneori o atingere este mai reală decât orice cuvânt. Aveam nevoie să știu prezența cuiva drag lângă mine, fizic, prezența cuiva nu va pleca trântind ușa și lăsându-mă goală.

După ceva timp, Ilinca s-a ridicat, a tras perdeaua și o secundă m-am văzut reflectată în geam. Păream o umbră care fuma singură, în mijlocul unei nopți care nu mai avea ce să ardă.

Mi-am stins țigara și am rămas acolo, privind farurile care dansau pe asfaltul ud. Fiecare lumină părea să vin dintr-o amintire diferită.

—Vrei să plec? A întrebat ea.

—Nu.

—Bine, atunci. Rămân.

Am rămas amândouă în tăcere. A fost prima dată când am avut impresia că liniștea are miros de ploaie.

CAPITOLUL 3

Sâmbătă dimineața

Dimineața a venit pe neașteptate, poate pentru că nu prea am dormit. Am deschis ochii cu mintea amorțită și pielea lipicioasă de somn prost. În camera mirosea a aer stătut și a noapte neterminată.

Ilinca mă aștepta la masă cu două câni de cafea aburinde. Răsfoia o carte de psihologie dar după expresie sigur nu citea, mai degrabă se ținea ocupată.

—Deci? a zis ea întinzându-mi cana de cafea.

—Ce „decî”? Doamne, Ilinca, lasă-mă puțin să mă dezmeticesc...

M-am așezat la masă, am tras cana de cafea fierbinte, am luat câteva guri încercând să-i evit privirea Ilincăi care se uita la mine.

—Ce s-a întâmplat de data asta?

—Ah, deci începem? Ce să se întâmple, Ilinca? Nimic. Exact nimic.

—Asta e mereu cel mai periculos „nimic”. Adrian a plecat? a întrebat ea, de parcă nu știa deja.

—De ieri. Azi e azi, am spus eu zâmbind. Nu a fost o despărțire, dacă te întrebi asta. Mai mult un fel de retragere strategică. Dacă sunt chiar sinceră cu mine, cumva era de așteptat. Unde se poate ajunge când doi oameni nu sunt deschiși unul față de celălalt, nu știu să comunice sau nu vor?. Mă rog... unul din ei...